

ONGORA ÉS ENÉK-TANÍTÁS.
 A. M. Springes, 18119
 600 East Ferrand Blvd.
 Los Angeles 1, IROPAI

SPRINGER ANDOR
 A. M. Springes, 18119
 600 East Ferrand Blvd.
 Los Angeles 1, IROPAI

UDONSÁGI
 R. L. M. HERBERT
 200 West 11th Street
 New York

R. L. M. HERBERT
 200 West 11th Street
 New York

DA kertje
 és házzal, iszállóval,
 kertül, komnyu lefi-
 saládjával és boidog
 vagy 3 termese is
 nyár nem melegebb
 sz éjszakák hívó-
 s az éjszakák hívó-
 s az éjszakák hívó-

AND INDUSTRIES
 annak Jacksonvill-
 kolt, fészakom-
 zys minden, amre
 zhat már másnap a
 dik a munkájából és
 munkabéret s ennek
 és a feleségének is
 gyárban fog dolgoz-
 okat termelni, csir-
 ppingre vagy Jack-
 dia tartani a család-
 egyebet tenni, mint
 nek sok ezer akerte
 on farinja 2 vagy 3
 on még házat se igen
 t, de istálló, kúta,
 ok sokkal többet ér-
 iszta hasznót hajja-
 leg a nevezett aron,
 vrsan kelnek, és a
 ostafordulával meg-
 alkalom arra, hogy
 mindig szeretett vol-
 na is remélt, amidőn

ustries
 Prospect Avenue
 15 17

Aki kórházban feküdt vagy kórházban járt, tudja, hogy a betegek nagy része gyomra miatt került az emberi testek javítójába

A kórház egyik ágyán olyan fekszik, akit gyomor vagy bélrák miatt operáltak meg, a másikon olyan, akit gyomor tumor juttatott orvos kése alá, a harmadikon vakbélgyulladás miatt megoperált ember fekszik, a negyedikon bélbajos kinlódik, az ötödiken emésztési képtelenségben szenvedő ember hervad és így tovább.

Ha az ember nem szokott a gyomrával törődni, egy kórházi látogatás után lelkes gondozója lesz. Akik orvos kése alá kerülnek, azok jajgatnak, imígyen: Jaj, jaj, jaj, miért is nem hallgattam a jótanácsra?! Miért is nem ügyeltem mindig a gyomrom működésére és miért is hanyagoltam el, amidőn szorulásom támadt?! Ha rendszeren működött volna a gyomrom, ha az emésztés és a kiürülés folyamata mindig rendes lett volna, ma aligha volnék itt, aligha settenkedne körülöttem a halál!

Vajha egy-egy ilyen szerencsétlen jajveszékését meghallaná minden ember s okulna belőle. Sajnos, az emberek nagyrésze nem okos és így nem a más kárán tanul, hanem a magáén.

Olcso volna a tandij, ha gyomor és bélbajoktól olyan hatásos orvossággal védné magát, mint a

Az orvos cukorka alakban Gyomor és vértisztító cukorka

Az egészség védőpajzsa PARTOLA
 A Partola, ha este elrágunk belőle egy, súlyosabb szorulás, gyomorzavar esetén két szemét, éjjel, míg mi alszunk, szorgalmasan dolgozik gyomrunkban, összetakarítja a megrekedt s emésztetlenül romló táplálékot s kilöki a gyomorból a belekben megszorult, sakkal együtt, amikor felkelünk.
 A gyomor falát is megtisztítja, sőt fertőtleníti.
 Nyomban visszatér az étvágy, a reggeli már izlik, megindul az emésztés folyamata s kifogástalanul működik tovább a gyomor.
 Ezt a cukorkát szereti gyerek és felnőtt egyaránt. Tartuk kéznél otthonunkban s adjuk a család bármely tagjának, ha gyomrára panasz van.

Gyomrunk mellett a vesét javítja PARTOHERB
 A gyomron kívül a vese is olyan szerv, amely állandó támogatásra szor. Nehéz munkája van ennek a szervünknek, amely vesekő, vizebetegség és több más betegség fészke lehet, ha elromlik. A vérszűrés munkáját végzik a vesék, a vizet is azok vezetik le a hólyagba. Ha tisztátalanságok kerülnek a vesékbe, eldugulnak s ekkor a mérges savak, nedvek a vérbe kerülhetnek s megfertőzhető az egész szervezet. Ezért kell Partoherb vesefü és gyökértea főzetjével tisztítani a veséket. A Partoherb hatását nem győzik magasztalni azok, akik próbálták tettek evvel a nagyszerű izzasztó teával.

Szervezetünket erősíti meg a PARTOGLORY
 Még egy Partos különlegesség van, amelyet együtt kellene használnia a Partolával és Partoherbbel mindenkinek, aki egészségét legnagyobb kincsének tartja. Ez a szer a Partoglory.
 Amíg a Partola a gyomor rendbentartásával erősít, addig a Partoglory azokat az anyagokat juttatja a vérbe, amik szükségesek a vérszaporodáshoz, pirosodáshoz és a csontok, valamint az idegek erősödéséhez.
 A szervezet erősödéséhez vas és foszfát kell. Ezt juttatja a vérbe s a véren keresztül az idegbe, izmokba, húsözetekbe a Partoglory. Ha ivóvizünkbe napjában háromszor evés előtt egy kavéskanál Partogloryt öntünk, tápszerűen változtatjuk azt.

Rendelési és Disznaptár Szelvény
 Tisztelt Partos Ur!
 Kérem a mellékelt \$ ért. küldeni
 és címre 'az 1922-ik évre szülő dísz fal naptárt egy-idejűleg megküldeni.
 Név
 Cím

Egy adag bármelyikből 1 dollár, 6 adag 5 dollár. — Mind a három orvosságból 2—2 adaggal egyszerre csak 5 dollár.
 A rendelést a pénzzel s pontos postacímével együtt erre a címre tessék küldeni:

PARTOS PATIKA
 160 SECOND AVE, NEW YORK, N. Y.

Kedvezmények a rendelőnek.
 Minden 1 dollár értékű rendelésnél megkapja a remek kiállítású, finisz falnaptárt ajándék gyanánt.
 5 dolláros rendelésnél kap fal naptárt és még külön egy darab finom növénybálsam szappant.
 10 dolláros rendelésnél kap fal naptárt és még külön 2 darab finom növénybálsam szappant.

VASÁRNAP SZABADSÁG SUNDAY MAGAZINE

Blanche Ring, a nagyszerű moziművész, aki hosszabb tartózkodás után most ért vissza Párisból, hogy a talentumával újra meghódítsa az ő kedves amerikai közönséget.

VIDÁM PILLANATOK

BESZÉLGETÉS BERMUDÁBAN.

— Ön most jött New Yorkból?
— Ugy van.
— Hideg van ott?
— Nem tudom. Én páholybérli vagyok a Wintergardenben.

— Mit? Három dollárt adjak egy jegyért? Hisz ez rablás.
— Urasága nem tudja, mit fog odabent látni.
— Maga még nem tudja, mit fogok hallani — odahaza a feleségemtől.

— Mamuskám, még nem vagy elég levetkőzve ahhoz, hogy kimehess az utcára.

— Bumbika, hisz magam a szabad szerelemben?
— Hát szabad?

— Sokat lőttél ma?
— Három hajtot.

— Mikor a gyermeket magára hagyják.

— Nem megyek többet ezekhez a Vancuraékhöz.
— Mert drágaságom?
— Tul modern nekem ez az asszony. A Rezendseketk pezsgős pohárban szervíroztatják.

Egynehány apróság, amit Vilike magával akar vinni a nagymamához, tekintettel arra, hogy három napig szendvicszik a szülivel ott tartózkodni.

— Mi szölköz a legújabb botrányhoz? Bella szerelmes az urába.

Első pincér: A Joenak egyszerű módszere van arra, hogy a pasaból kivége a borralvalót.
Második pincér: Mi az?
Első pincér: Fenyegőleg csúfi a feje fölé az edényreyl megrakott tálcát.

VASÁRNAP RÉSZERE IRTA. ALEXANDER BERNAT SZINHÁZI LEVEL

Ét fordult senkikhez. Ily módon Ford szentit könnyű volna a nagy folyomok vizitációk kihasználása. A Mississipi folyót például husz gattal hajzó-hatvna lehetne tenni mindvégig s emellett az egész folyam vidéket el lehetne látni villamosítottan.

VASÁRNAP "SZABADSÁG" SUNDAY MAGAZINE

A "Tollak Csatája" vagy a "Háberek Harca"

Nagy felfordulás az Igazság Csarnokában

UTITOK kering a törvénytévés csarnokában. Az igazság Isten-nyje mélyes zavarba jutott. A törvényszékek méltóságát soha nem hallott új probléma rendtette meg. Megbízhat, hogy At-hémből kell majd valami régi sophistát előkeríteni, hogy itéletet tegyen. A rémitő kérdés ez: Mi-kor van tanuja az aláírásnak? A kérdés bele fog kerülni a történelembe. "A Tollak Csatája" vagy a "Háberek Harca" lesz a történelmi elnevezése.

Hat évvel ezelőtt Háber Salamon tudósvést kapott, beteg lett és fajúra költözött. Monticellóba, hogy a lehetőség szerint húzza rövidülő életét. Háberné vele ment, férjét ápolni. Háber az üzlet vezetését a maga leányaira bízta, Steingartnéra meg Weinsteinéra. Ez az intézkedés azonban csak néhány hónapra volt jó. A nyereségen állandó eivakodás folyt a családban, míg végre Háber megunt a dolgot, New Yorkba ment, elmozdította

A Háberek fontos emberek. Pénzüik is van, üzleti híruk is van, történetük is van. Huszonkét évvel ezelőtt jött Salomon Háber Oroszországból New Yorkba. Olyan szegény volt, hogy a város keleti oldalán kellett pedékednie. Ma már a Hábereknek nagy vagyonuk van és olyan üzletük, a mely — úgy mondják — husz ezer dollár évi tiszta jövedelmet hajt. Ezletük kiváló abban az iparágban, mely a nők fejét látja el tollakkal és egyéb fejfűszekkel.

Háber Salamon egyike volt azoknak a kitarító és makacs zsidóknak, a kik a régi hagyományok utain járva, tele bátorsággal, pénzszérséi találmányokkal, a legalacsonyabb helyzetből felmásznak szíves kitarással a pénzvilág jól jutalmazott poleáira. Galiciában, kereskedőség volt egy fuszter-üzletben. Megnősült. Az eredmény három gyermek — mind leány. Huszas éveinek végén áthozta az egész családot Amerikába. Alig volt annyi pénze, hogy kifizesse a hajójegyeket. Angolul semmit sem tudott, barátjai nem voltak, ajánlólevelei sem, de ott volt a legnagyobb ösztönöz: már aznap ennie kellett a családnak és hajókról kellett gondoskodni számukra. A legalacsonyabb foglalkozáson kezdte. Elment a zsidó-negyedbe Welbach gázlompáka árúsitani. Persze nagyon szegényen éltek. Felesége nem is volt vele megelégedve. Cívakodtak. Végre is a rabbinus elválasztotta őket. Az asszony hakament Galiciába, a két fiatalabb leánnyal. A legidősebb Háberrel maradt. Később az asszony még az egyik leányt visszakuldtte Háberhez. Ez pedig csak folytatta a gázlompák harisnyának árúását csendesen. Leányait iskolába küldte, és a mi pénzt csak félretehett, megtakarította. Ujra megnősült, és a menyasszonyának már ékszereket is tudott venni.

ról, a kit első felesége elvitt magával husz évvel ezelőtt, nem gondoskodott. Szinte még a létezéséről is elfeledkezett. Mikor azonban a halálos ágyán feküdt, levelet kapott ettől a leányától, a melyben ez elküldte apjának az ő fényképét, meg a férjét, meg az elsőszülött gyermekükét. Az édesapa szívében felébredt az apai szeretet a leányá iránt. Elhatározta, hogy módosítja a végrendeletét ennek a leánynak az érdekében, olyanformán, hogy a vagyon felét most már nem négy, hanem öt részre osztja. Két tanút hivott az új végrendelet aláírásához, ezeken egyike a veje volt, Steingart. Ez az aláírás a Háber halála napján történt, ennek lakásán.

az üzlet feléről a leányait és átadta az üzlet vezetését a mostohaanyjuknak. Természetesen igen élénk családi jelenetek kísérték ezt a változtatást. Most egy éve aztán Háber Salamon meghalt. Különböző vagyonát szétosztotta a gyermekei között, de mindennek a felét a felesége kapta, beleértve az üzletet is egészen a maga 20.000 dollár évi jövedelmével együtt. Ezzel kezdődtek aztán évi az ellenségedések.

Mikor a két tanu a Háber szobájába jött, Hábernek a testvére, Jákob, a kit Háber a végrendelet végrehajtójává nevezett ki, elébük tette az aláírandó okmányt. Háber Salamon még nem írta azt alá. A tanuk alá is írták a nevüket az arra megjelölt helyre, és aztán odaadták az okmányt Hábernek, hogy ő is írja alá. Ez azonban éppen akkor nagyon rosszul lett, egészen gyöngye volt, nem tudta aláírni, és azt mondta, hogy majd aláírja később. Háber Salamon alá is írta az okmányt később. Steingart azonban azt vallja, hogy ő már akkor nem volt a szobában. A következő napon újra elhívták ugyanezeket a tanukat, hogy most már pontosabban legyen a tanuskodás és a Háber aláírása csakugyan az ő jelenlétükben történhessék meg, de mielőtt ez megtörténhetett volna, Háber Salamon meghalt. A törvényszék aztán az első okmányt mutatták be, a melyet előbb írtak alá a tanuk, mint a végrendelekező.

Erre a támadásra Háberné hasonló hevességgel felelt. Gussie leányának az aposa nevében megvette azt a házat, melyben a vetélytárs-üzletet nyitották mostohaaléanyai. Ez az esemény kezdte aztán meg a tulajdonképpeni törvényes csatát a Háberek között.

A Háberek harca most már e körül a felelmes kérdés körül forog: Hiteles-e a tanuskodás a mellett az aláírás mellett, melyet meg a megtörténte előtt tanúsítottak?

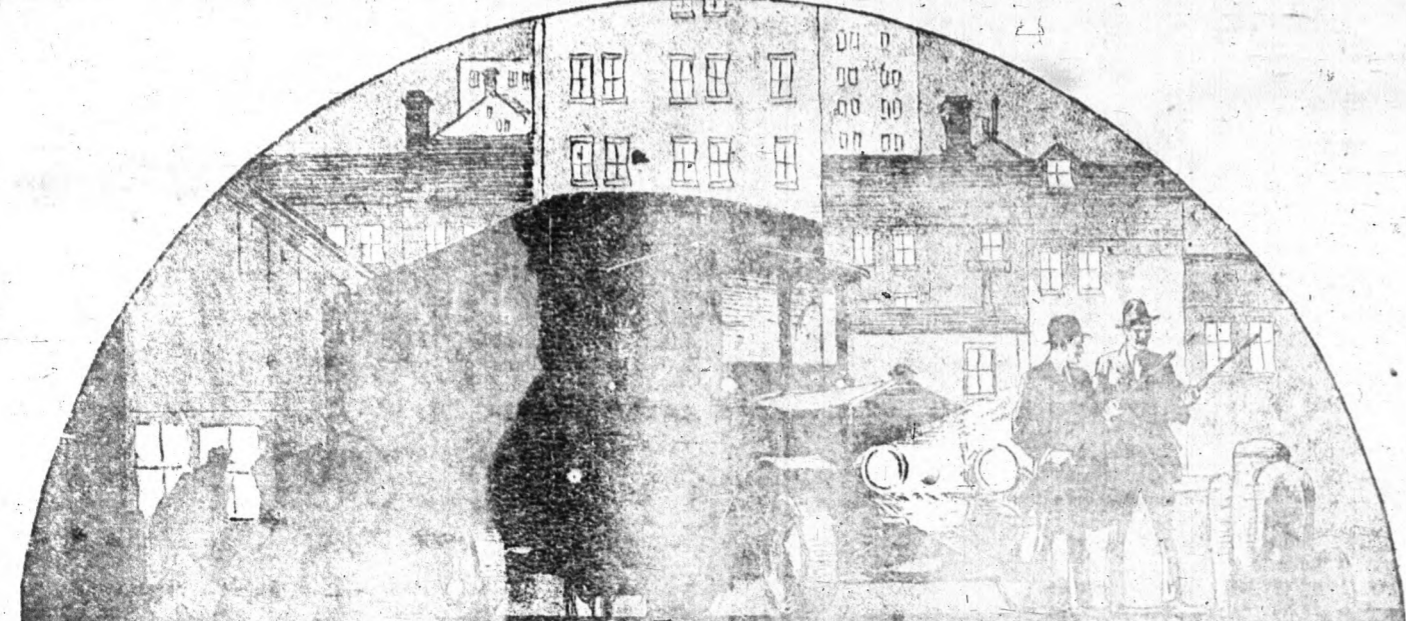

Steingartné asszony meg Weinsteiné asszony most már végképpen elkeveredett dühösséggel támadták meg Háber végrendeletét, mely az üzletet az ő mostohaanyjuknak hagyományozta. Ebben az ügyben vetették fel azt az ügyvédülő, bírógyilkoló kérdést: mikor van tanuja az aláírásnak? Az ügy a mult heteiben került a Schultz bíró törvényszéke elé és Hartman és Lévi ügyvédek a nővérek nevében a következőképpen terjesztették be a tényállásokat:

Ez a kérdést a jogászat történetében mostanában nem igen támasztották, és az ügyvédeknek, a kiket ez érdekel, egész 1858-ig kell visszamenniük, hogy hasonló esetet találjanak. De az sem egészen megfelelő, úgy hogy ebben a precedens nélküli jogi kérdésben egészen új döntést kell majd hoznia a bíróságnak. Természetesen így ritka bő tere nyílik az ügyvédeknek érvelésük egész kifejtésére.

Egy évvel ezelőtt Háber végrendeletét csinált, a melyben következőképpen osztotta szét a vagyonát: fele a feleségének, a másik fele egyenlő részben szétosztva a négy leányának. Arról a leányá-

Ha aztán végre a Háber Salamon aláírását csakugyan törvénytelennek nyilvánítanák, akkor a végrendeletet megsemmisítenék és a vagyon a törvényeknek megfelelően osztanak szíjjel, vagyis az özvegynek adnák az őt megillető özevgyi részt, a többit pedig szétosztanák az öt leány között.

AZ IGAZ EMBER

Irta Bársony István

Pozdor Péter gazda uramnak esimes tanácsa volt a kenderesi dílt jó fekete homokján, amely bizony messzeekén esett a várostól, úgy hogy a pénteki vásárokat szekérral járatgatott be onnan, úgy is eltarthat egy óráhosszat, amíg hol kocogva, hol lépeken előhoz ért. Mindig volt valami bevinni valója a vásárra, a rendezevők száma, akik már lesték a szekereket és egykettőre elkapták, ami rajta volt: háromféle, zöldseféle, gyümölcs; kivált jófajta görögdió. Az asszony az apró gyerekekkel, szepős volt még az istentelenség — otthon otthon maradt házőrzőnek; meg hogy a maga dolgát rendben végezhesse. Tarkos fiatal feleség volt; nagyon szemrevaló; a gazda, aki apja lehetett volna, nem is szívesen mutogatta. Legjobb volt neki a csúdes, félrehozott tanyán, ahol minden szomszéd olyan messzire lakott tőlük, hogy különös ok nélkül — ami alig egyszer-kétszer — akadt egy esztendőben — nem is látogatott el hozzájuk egyik sem. Beérték a vasárnapi misével, amikor a tanyai nép is együvé került a községbeli templomban és mise után, akiknek tetszett, elterefeltek egymással, amíg haza nem kellett menni.

Az az pénteken is összehozta Péter gazda a vásárra viendő megmást és amikor minden a szekéren volt, megcsókoltá a kicsi pólyást, megölegette a gyerek anyját, fölült a bakra és elindult. Mindaddig vissza-visszategetett időnkint, amíg be nem fordult a menyecske a házba.

Csak azután esipte meg az ostroma hegyével a rudast, amely egy kicsit lusta hajlandósága volt. Kocogtak a lovaskák és Péter gazda előkereste a pipáját, hogy majd rágyújt, amikor a díltól mellett ágaskodó gémeskut mögött elbetoppant Kajdi szomszéd, a balról eső tanyás.

Jó napot adjon Isten kednek, Pozdor szomszéd.

Kendnek is, Kajdi szomszéd. Talán befelé igyekszik? Akkor álljon föl, ne rongtsa a eszmáját. Megállította a szekereit.

Nem éppen befelé igyekszik; de addig is, köszönöm, állniuk; jobb szekeren, mint gyalog.

Elhelyezkedtek egymás mellett, rágyújtottak, azután Pozdor megint megcsipte az ostroma a rudast: gyi te!

Mentek egy darabig. Kajdi zóráit meg előbb.

— Nem, is baj, hogy találkoztunk, kezdte. Fik megint elhallgatott, mígha nem tudná, hogyan folytatni.

— Hogy lenne az baj? Tán nyoma valami a szívét, szomszéd! Hallok ám én mind a két fülemre.

— Olyasféle, a gyásfőle, — ismételte Kajdi dühnyelve.

— Hát csak ki vele, pajta; talán az uszó irányában érdeklődik? Láttam a minap, hogy megtetszett.

— Most rem, most nem — akadózott Kajdi, — most valami egyszóval van a szomszéd az apró róstelel való teszek, árulások. Podig hazámber vagyok.

Pozdor nagyot nyelt, föloldalt a nyúlványában zaváros emberre és csak annyit mondtok: ugyan-e!

Hát igen, már csak megmondok — kezdte — valamit: iszen jó szomszédok, régi ismerősök; barátságban vagyunk. Igaz emberek vagyok kendnek.

Pozdor nyugtalan kezdett lenni. Félkínálott: nyögte ki már! Miért künöz az anyját azzal a nevetem néveléssel.

Kajdi nagyot nyelt. — Jól van, megmondom, szomszéd; kutya van a kerben maguknál.

Pozdor olyat fordult feléje, hogy majdnem letaszította maga mellől. Megértette a kertelő beszédét és a vére hirtelen a szívére tolt, onnan meg a fejébe. De összeszede magát. Érezte, hogy okosnak kell lennie, ha az igazi igazat akarja megtudni. Minden eddigi titkos féltelme valami effélel egyszerűen újult meg. Amennyire csak bírta, letompította az indulatát, úgy biztatta Kajdit: — ha elkezdte szomszéd, most már ne hagyja abba!

A szomszéd feszeltett egy kicsit, megírta a torkát, szippantott egy párt a pipájából, azután elkezdte:

— Tudja, Pozdor szomszéd, én lakok magától balra, innen nézve: a magok háza mögött meg lakik az öreg Kerekes, akinek van egy fia, aki végigcsinálta a háborút, oszt most itthon van.

Pozdor összekorította a fogát. Ismerte azt a "fogényt"; sugár fű volt, kis fekete-bajusszal; a kalapja mellett mindig volt virág; már egy pár-szor is hozott hozzájuk üzenetet az apjától; hol ezt, hol azt kértek közele; többnyire számat, amit vissza is kellett hozni. Akkor azt megint a legény hozta.

Beszélni kezd!

— Tudja szomszéd, a magok tanyája mögött van a zöldsegek kertje; annak meg persze, sovénye van; igaz hogy, csak olyan alacsony; de minék is lenne magasabb? Nem jár itt pasulytolvaj; van itt minden kinek a magán munden.

No, beszél-e már kend valahára? — hűrdült, föl Pozdor gazda, aki már ezer hangya-máskált; ő legalább úgy érezte.

Iszen váltig azt "eslek szem. De sorját kell tartani, különben belezavarodok. Tudja, szomszéd, én a tanyámról éppen odalátok a maga kertjére és ahányszor maga "elme-gyen hazulról — már ha szekérral megyen, — látom, hogy kivirít énk a sötvény, valami egyszerűen csak fölpiroslik rajta, mint egy ropantalt nagy pipacs. Most már tudom, hogy az egy nagy piros vizagó, amelyet mintha most után száradni teregetnének oda.

Hát aztán? Mi van abban? — méltatlankodott Pozdor.

Abban ugyan még semmi sincsen, az igaz; de én azt is látom ám, hogy a Kerekes-fü menten észreveszi azt a piros zászlót, mert az ő akácokból egyszerre csak előbukkan és meglépi a távolságot a kend tanyájáig. Ha nem hiszi, fogadok rá, hogy azóta már ott van; mert ma is láttam ám a piros vizagót és futást előztem kendet, kertesztül a réten, árkot is ugorva, hogy ott legyen a kurnál, mire kend nagy kanyarodóval odáér.

Pozdor megállította a szekereit. Virág volt, mint a paprika, — visszamegyünk — hűrdögté, — de ha nem igaz!... Baljóslatuan rázta meg az öklét.

Akkor majd igaz lesz máskor; csak ne siesse el kend. Tudom én, amit tudok, mert én igaz ember vagyok. Nem szép, hogy árulok; de nem nézhetem tovább azt a csufaságot, amit magánál tesznek, szomszéd. Maga jó ember, de rék ember; magát senki se

bánsa, mert valami gyűlök meg a baja!

Quozornak jesszt az öklé. Szinte megráta az a barát szívesen. Gondol-ejtem.

Mondja kend, szomszéd, mellől áll kend ottlen a hájomban? Mert ugy, szekérral, zörögve, a rendez uton, miha mennék vissza, messziről meglátának. Három kifogom a nyergest és rálok mekerem lóm, a tanót, kend utánad addig és vigyáz a szekere.

Kajdi hallgatott. Megrehe-tem. Nincs-e most ez a szögös díbom? Talán ugyellen kend, szomszéd, hogy jó nagy kerékem; az én tanyán felé menjék; hol a sötvény, akacsza a nyakálom; meg ha látják is, azt hogy jök én vadlok oszt ha megkerül a tanyámat, akkor egy meglátja a piros vizagót a sötvényen. Vagy nem? Ha már ott — mert ha amikor maga elindult ott volt — akkor csak uszó rajtok lát ran. Én itten várom kendet.

Pozdor mundenre csak bólintott, de olyan fejozduhatal, mint az ökléni készülő komor bika. Hamarosan kifogta a nyergest a hámból, kotóféket tett a szájába, fölpatyalt a lóra és a vékonyába nyomta sarkantyúján eszmája sarkát.

Kajdi utána nézett. Elővette az időközben már kifogott pipáját és tömögleten kezdte. Szép ősi nap volt és a kukorítatók már ugyancsak sárgultak; a tarlók fölött tanyai galambok szállódtak, kanyarogtak; a mezők alig lehetett látni embert. Az egész elevevény árnyai volt, hogy a nagy legelő irányában a pásztor pulija csöngő esuhofással kergetett egy nyulat; az bizony tréfára vette a fogóslit és fehér tükrét billegtetve patant arrább-arrább a kis-köcska elől, amely éppen-szellem nem volt ráneveve eszedelmes.

Ha szétül köztük, jól teszi — mormolta Kajdi, nem tud róvde sem galambból, sem nyullal, sem pulyával. Ott járt az esze a Pozdor-tanyán.

Csak valami boldondot ne csináljon — folytatta magánbeszédét. — Iszen tán van eszemlelt ember, csak nem akarja magát becsukolni.

Sunyi vigyorgással nézett a Pozdor-tanya felé. A szép menyecske járt az esze.

Ha én nem, hát, más se! — mormolta diadalmas körörmel, s összedörzölgötte a tenyerét.

A fessékek ott zalanogtak a magára maradt rücsköt körül, amely az uszó nyeret esuhofásté simulatában. Fogdosák a verőfényben rajzó legyeket.

Ezek is, elmennek már meghalnap, — veledodott Kajdi a fessékekről. De megint arra ügyelt a Pozdor-tanya felé. Nem adta volna esékért, ha látja, ami ott történik. Számított a lassán seülő időt, hogy mikorra lehet ott a "szomszéd" lónátom; meg hogy talán már jöhettek is. Azóta itt lehet!

Az a leg-üresmetlenkedett, hogy egyszer csak jött a szekere gazdája vágatva a nyergesen, anélkül szakadt a háta, úgy meg volt hátrahagyva. Kajdi belátta a nyakat a válláig. A vizagót meg nem mekkent volna, csak várta, hogy Pozdor szomszéd beszéljen.

De lát az én beszéd! Látszólag az izzadt lórá és elszédbe befogott. Közben ringott egyet a rúdison, amely erre semmi okot sem adott. Amikor készen volt a nyelvevel, fölkapaszkodott a bakra Kajdi mellé és végigvágott a levakom: gyint!

A görögös-rögös uton úgy rúta őket a lovas alkotmány, hogy a hideglés se rázhatta volna jobban.

A keresztutnál Kajdi megszólalt. — En itt beszélnek, szomszéd.

Pozdor megállította a lovakat. Mindmostanig egy árva szót sem szölet, Kajdi már nem bírt magával. Amikor lenni volt a szekérről, nagyot kiáltott: — No!

Pozdorból kibuggyant a diabolos féltel.

Kend igaz ember, de az a gazember is megölegette a mai napot. Az ajtóban esiptem el. Hogy aszongyva, az apja: "azt üzen!" — No hát üzenem én vele az apjának. Azt hiszem, több "üzenet" már nem lesz. Magának pedig köszönöm a hozzáam való jószágait, maga csakugyan igaz ember, szomszéd.

Nincs mit köszönni, szomszéd, — hártított el magától Kajdi a hájálkodást.

Kezet fogtak. Pozdor a lovak közé vágott.

Amikor elrohogott, Kajdi utána nézett. Pozdor azután megkönyvelhálten fordult vissza.

DIVAT és MŰVÉSZET

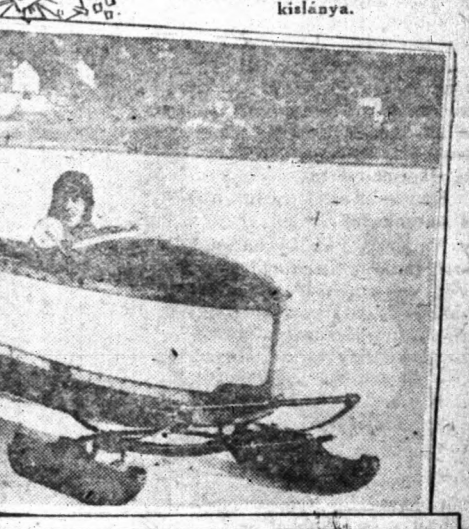
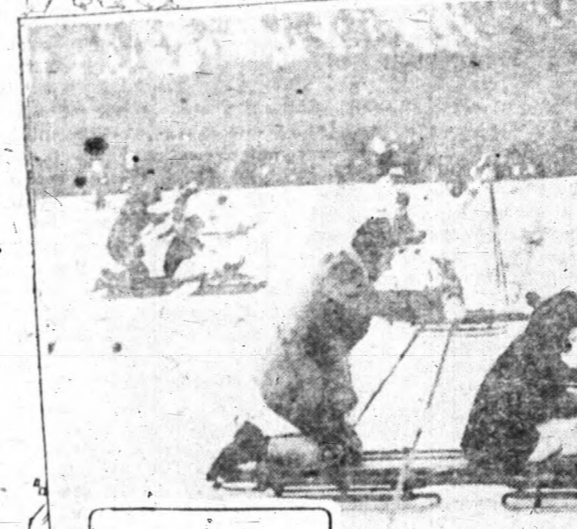
Egy pillantás a hét eseményeire

A kristályos szereti a cigarettát, lejobban az összes lányok közül. El nem mulasztana egy alkalmat sem, hogy egy "bruzsigot" ne csináljon. — amint azt a melletti ábra mutatja.

tit a legújabb. Londonban a nők ábrákat pingáltatnak az alsó lábszárakra. Mi jöhet még ezután?

Betty See. See urnak, a washingtoni kínai nagykövetségnek a kislánya.

A legújabb teli sport St. Moritzban: a hótekkel előretolt szánkó, amit különösen az amerikaiak kedvelnek.

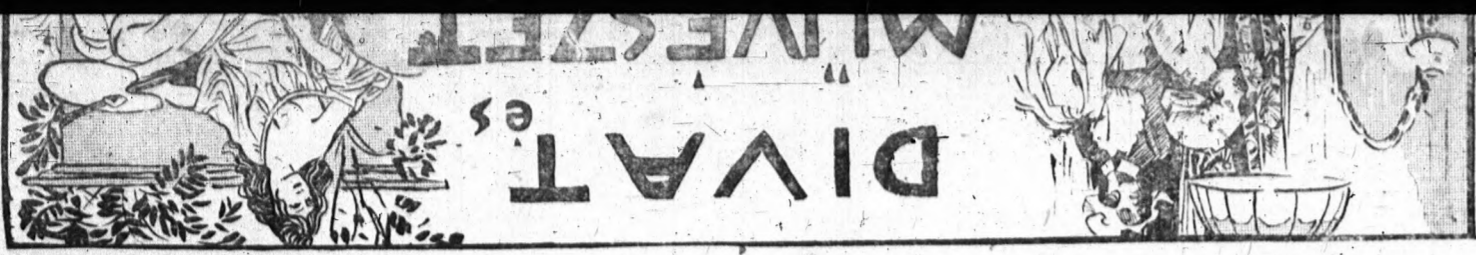
Ez is St. Moritzból való kép: a jégautomobil, ami gyorsaságra nézve erősen veri a "szarvas" kollegáját.

Miss Parry-Miller, amint a Goldwyn studioban, — tekintettel a vadász-szezonra, — lelő egy nyulat.

Egyesen Parisból — a legutolsó szó a prémbunda terén.

Ki fél a tüstől? Bebe Daniels, a kedves moziénekesnő azt mondja, hogy ő nem fél — és bizonyításra küldte nekünk a fényképet.

A TORONYBAN

Irta Rozványi Vilmos

PIPÁJÁT szotyogtatta s izgatottan figyelte az új harangozó munkáját...

jár... Arra akarja a falut igazgatni, arra a roskoppra!...

mint dermedt lélektelen jeg-esap fog fölmeredni a falu közepén?...

— No most! — ugrott fel a vén harangozó eltorzult arcán!...

A tehetetlen félelem megint tanító szeretetre unszolta: — A torony a' csak maragyron torony!...

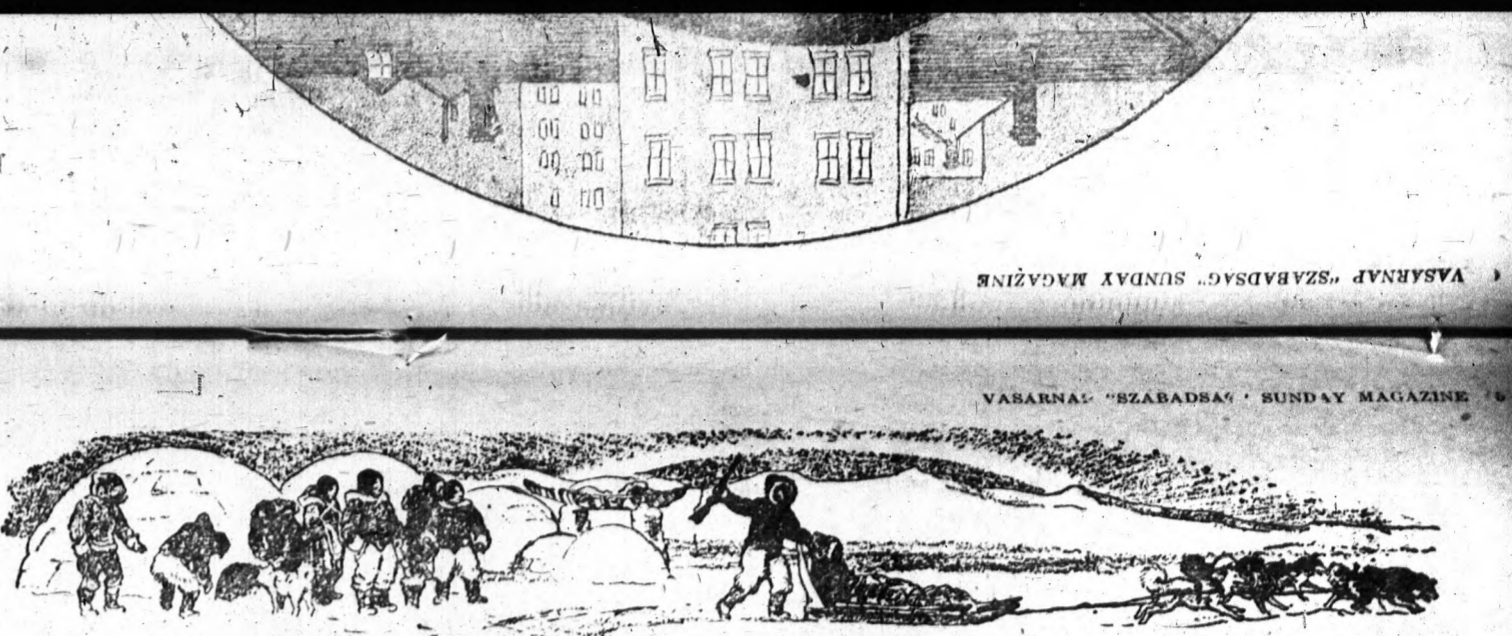
ÖRÖM has az óhaizak hirt hallanak amerikai rokonaitól, de KÉTSZERES ÖRÖM ha az amerikai rokonok pénzszerzését is küldenek...

AMERICAN UNION BANK LEGOLCSÓBBAN ÉS LEGGYORSABBAN UTALJA ÁT A PÉNZT MAGYARORSZÁG B A R M E L Y RÉSZÉBE.

PÉNZKÜLDÉS Magyarországra Koronákban és Kézpénz-Dollárokbán. BETÉTEK Hajójegyek minden vonalra KISS EMIL BANK 133 SECOND AVE NEW YORK

előtt, ott álljon mellette a földi itélet is — harangszóban. Mit gondoltak itt lélt a halottról; hogy szerették, mire tartották?...

— Erre gondolt. És ekkor ilyen télen néma gondolatok próbált belopni a Dánér Juditról való harangozásba: "Ha nem haragomnál, Uram, megtenném..."

FEHÉR IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS HIBÁZOTT AZ ESZKIMÓK FÖLDJÉN

AZ ÉSZAKI jégestenger világában az orokos hó országában a fehér emberek igazságszolgáltatási rendszere elvesztette mind a tekintélyét...

nyire van Chesterfield Inlet és ott van a kanadai lovas esendőségek egy különítménye. A vezetőjük Douglas őrmester, régi katonája az északi rengetegnek...

Közben pedig a sorsa felől rengeteg sokat tanácsoztak a nagyfejek. Először úgy tervezték, hogy Dauphinban folytassák le ellene a tárgyalást...

Az eskimók között a fehéreknek egyik legfontosabb személyisége Tourquetel misszionárius atya akit varázslónak tartanak. Ő nagyban magyarázta az eskimóknak, hogy az Ouangwak utja csak az előjáték...

A Hudson öböl felől északra és nyugatra elterülő Skekoligoktól partja mentén terül el a Padlemuit eskimók területe. Ezek az eskimók halászatnak főképp vadászatnak, hókunyhókban laknak és általában igen hékés eskimóknak ismerik őket...

— Erre gondolt. És ekkor ilyen télen néma gondolatok próbált belopni a Dánér Juditról való harangozásba: "Ha nem haragomnál, Uram, megtenném..."

Ouangwak kijött a hókunyhóból és mosolygott. Amikor ráparancsoltak, hogy készüljön és induljon az őrmesterrel utnak dél felé, nem tudta, hogy ez mire való, azonban mosolygva belenyugodott.

Egy szép napon felkapta a puskáját és elment az Angwalwoakynok sátrához. A férj aludt a sátorban. Ouangwak gondosan célba vette és agyonlőtte. A szomszédos jégkunyhóban aludt Angwalwoakynoknak a fiatal, egészséges, erős, füvére, akinek kötelessége lett volna a bátyja halálát megbosszulni...

— Már most azóta nagy az izgalom az eskimók között. Valószínű, hogy most már ok végeznek vagy talán végeztek is a gyilkossal a maguk módjára. Közben azonban a fehér ember igazság szolgáltatása elvesztette előttük minden tekintélyét.

A legutóbbi hírek szerint még mindig nagy az izgalom. Ha az eskimók azon a környéken fellázadnak, az az összes ottani fehérek életébe kerülhet.

hogy elváltak volna az élelmiszereiktől. Az elrabolt asszonya ott pusztult volna el vele együtt. Azonban a fehér ember törvénye beleszóltott ebbe az egyszerű elintézésbe és össze is zavart mindent. A Skekoligoktól től vagy kétszáz mérföld.

AZ ARANY HUSZASOK

Irta Nyáry Andor

C SUNYA, zimankós, fagyos időt jósolt a szeszestendős jóvendőmódon Orbán napra. — No, — szólt keserűen Kereskes Mihály — az idő megint nézhetjük a szőlő tüvét, mint harmadé. Nem iszunk bűt. — Mirt? — kérdezte Keserű Sándor. — Megissza helettünk Orbán püspök. — Má az enyimet nem issza meg. — pirult el Keserű Sándor bácsi. — Kifogok én azon az Orbánon. De ki ám! — Nono, Sándor bácsi! — nevetett a világot járt Kormos Nagy István. — Vigyázzon ke, nehogy úgy járjon ke, mint a Plimplam Jancsiva. — Az emberek nagyot nevettek. Mindenki ismerte az együgyű Plimplam Jancsi esetét, akitől Keserű Sándor bácsi egy ízbe úgy megjött, hogy az egész falut fölverte a hírrel, hogy az öbölben vízi ember tanýz. Pedig csak Plimplam Jancsi tanult a ott a buvárságot. Keserű Sándor belepirult a röstelkedésbe, de tartotta magát, aztán apró, szúrós szemével ránézett Kormos Nagy Istvánra: — Majd kivagyázunk, hogy mellüknek nevet utófürás. Keserű Sándor fordult, aztán dűnynyögve ballagott hazafelé. — Kormos Nagy István a szeme szögletéből utána vágott. — Haragszik az öreg. Közeledett az Orbán-nap. Szél kerekedik, esepgett, a májusi meleg hidegre változott. Keserű Sándor behúzódt a su bájába, a fejébe nyomta a báránybőrspakát, kiült a hegytetőre, a szőlője végébe s amikor az alkonyat hosszú árnyékát rajzolt a hegyoldala, Orbán püspöknek megüzente a háborút. A szőlője két sarkán tüzet gyújtott, persze szemben a szőlő szék mikor a szél a füsttel betakarta a szőlőtáblát, fűt mosolygott: — Nem iszom meg a boromat Orbán! — Ezegs őjjet tüzelt. Reggelre kelve a falu összes szőlője elfagyott. Keserű Sándor szőlőjében annyi kárt sem tett a fagy, mint a malae farka. A füstölés használt-e vagy mi? Orbán püspök bizonyosan nem szereti a füstöt szőlőt. Csak az lehetett a magyarázata, hogy Keserű Sándor a szük termés esztendőjében annyi pénzt kapott a boráért, amennyit még sohasse. Tulsóféli koresmáros vette meg a borát, kettős kikötéssel volt az álku. A koresmáros kikötötte, hogy a bort odahaza fizeti, a hazaszállítás után, Keserű Sándor meg azt kötötte ki, hogy a fizetés arany huszasokban történjék. Mikor a koresmáros leolvasta az asztalra a kétszázötven aranyat, Keserű Sándor bevépörte a sürtárisnyájába, aztán elköszönt a koresmárostól. — Na, Kormos Nagy István, — vidámódott föl, mikor vállán az aranyakkal telt tarisznnyával a rás felé baktatott — most azt nevesz. Beült a lakiba, a révész nekifirányította a csónak orrát a tñbő partnak. Keserű Sándor boldog volt, az ölébe vette a tarisznnyát, aztán belétekált az aranyakba: — Kijáéccottam a szeszestendős jóvendőmódot. Többet értek az időh, mint ú. — Nagyön elkevélyedett. — Esztán én leszek Pöntölini a szeszestendős jóvendőmódot. Kevély gondolatai közben észre se vette, hogy a lakik orra partot ért. Csak akkor eszmélt föl, mikor a révész megszólalt: — Ideát vagyunk. Keserű Sándor fölkászolódt az ülésről, illendőképén elköszönt a révésztől s mikor a partra lépett, s az aranyakkal telt tarisznnyát nagy betyken a vállára vette, a tarisznnyá szíjja elszakadt, s cipp-cupp, az aranyak mind belepotyogtak a Dunába. — Ne neked, Keserű Sándor! Most aztán nevesz! Keserű Sándor a esobogásra hátrakarta a fejét, elcsapadt, nézte-nézte a vizet, ahol az aranyak eltűntek s nagysókára meg szólalt: — A zanyia! — megvakarta jó párszor a kupáját, megvakarta szemökodott, szidta a szegény Orbán püspököt, meg a szeszestendős jóvendőmódot. Bizonyosan az borították ki az aranyakat a tarisznnyából, amiért tulieált-ta magát rajta. Aztán hazament. Pintér Adámnak, a ravasz halásznak szakadozott a hálójá, üt forintra lett volna szüksége, hogy megcsinálhassa, mikor meg hallotta az esetet az aranyakkal gondolt egyet. — Az öt pöngött megkeresem az aranyokon! Elemment Keserű Sándoréhoz. — Ne busujj Sándor, — kezdte a beszédet, mikor az öreg elpanaszolta a bánatát, hogy miként járt az aranyakkal. — Eü kifogoz az aranyaidat a Duna fenekéről. — Miként? — Sose forogt te vele. — le, gyintett Pintér Adám, — az az én dögöm lesz. De megfelezzük az aranyakat. Keserű Sándor nehezen ment bele az üzletbe. Hogy ő megfelelje az aranyakat Pintér Adámmal, mikor ő füstötte el Orbán püspököt a szőlőből! Mikor aztán belátta, hogy mégis többet ér az elvesztett pénz fele, mint a semmi, parolát csapott Pintér Adámmal: — Nem bánom, hát megfelezzük! — Rendbe van! — bólintott Pintér Adám, aztán belenézett az öreg szemébe. Csak egy baj van. — Miesoda? — A hálót meg köll sürüsíteni, mert így nem fogja az aranyakat. A pedig pizt kóstál. Nekem meg ninesen. Hanem, ha anná öt forintot, megsürüsíteném a hálót, arra oszt még máma kifo gon az aranyaidat. Keserű Sándor elgondolkodott: — Oszta ha nem fogsz ki egyet se, mi lesz az öforintta? — Pintér Adám megakadt a kérésében, de hamarosan feltálatta magát: — Magam is belátom, hogy az öt forintot veszedelemben van, de ha csak egy aranyat kifogok, akkó má megértül. Hát hogy magam is hozzájáruljak a kötségekhöz, megelégsek az öt forintta, nem köll a fogás fele, amit oszt kifogok a Dunába, az mind a tied lesz. Jó van? Keserű Sándor ránézett a ravasz halászra: — Irásba is állod a szavát? — Allom! — Irásba foglalták a szerződésüket, hogy Keserű Sándor öt forintot ad Pintér Adámnak az aranykifogási hálósírtására, Pintér Adám ennek fejében kötelezi magát, hogy — amit a Dunából kifog, az Keserű Sándoré lesz. Aláírták a szerződést. Keserű Sándor átadta Pintér Adámnak az öt forintot és Pintér Adám hazament. Pintér Adám jót nevetett. Megesimálta a hálót, a többi melles. Az aranyak eldög már — Isten tudja — hol vannak. — Hogy a látszat mégis meglegyen másnap beállított Keserű Sándorhoz. — No, gyérünk az aranyakért! Pintér Adám bele-beleeresztette a hálót a Dunába, forgattat, de biz' az aranyaknak híre sem volt. — Nines arany! — szólt a tizedik alámerítés után. Számított rá, hogy Keserű Sándor mérges lesz, de meglepődött, mikor az öreg szeliden felelt a sikertelen munkára: — Majd hónap több szerenés ve járunk. Pintér Adám hamisan mosolygott, aztán hazamentek. Másnap a halász halásznyment, mikor kikötött, Keserű Sándor már a parton várta. — Na — gondolta magában Pintér mester — ez a bolond már megint az aranyfogást várja. Keserű Sándor barátságosan mosolygott: — Vót-e jó fogás? — Vót, hála Isten! — szólt betyken Pintér Adám. — Akkora haresát fogtam, lehet tizen két kiló. Az apraja is kitesz pár kilót. — Nagyon jó van! — bicepelt Keserű Sándor. — A bájában vannak a halak? — Abba. Keserű Sándor kimerítette a zsákkal a haresát, meg az apróbb halakat, aztán a halakat kosárba rakta. Pintér Adám csak nézte s mikor az öreg már minden halat kifogott a bájából, rászólt: — Miesinyász? — Elviszem a halakat, — Hova? — Haza. — Minek? — Az egyik jobbra ment, a másik balra. Majd a kettő mérges volt, mind a kettő tartotta magát. Pintér Adám kiült a háza elélti padra, pipázott, Keserű Sándor hasonlóképen eszelekedett. At-átnezték egymáshoz, titokban mosolyogtak, lesték egy mást. — Ha Pintér Adám meghajja, hogy beteg vagyok, akkó emén halászni, én meg emehetek dögözni, minehogy beteg ember nem köll üt lenni, oszt a többi majd magatú kiformaló-dik. — Ugy is történt. — Mikor Pintér Adámnak hírel hozta a felesége, hogy Keserű Sándor beteg, Pintér Adám felsóhajtott. — No, hála Isten! — azzal lement a Dunához és sietve elvezetett a sziget felé. Keserű Sándor meg a nyakába kanyarította a tarisznnyát és gyorsan ellépedett a szőlője irá nyába. Há Pintér Adám Adonyba ment, akkó nem köll tüle feni. — Eppen akkor ért a kanya rulathoz, amikor Pintér Adám csónakja előbukkant a sziget orránál. A két ellenség összenézett: — Hu, az ántját! Keserű Sándor hirtelen lehalsalt a föbe. Pintér Adám meg gyorsan bevezett a füzes bokrok közé. Várták. Mikor egyik sem szólt, Keserű Sándor lassan felállt: — Nem látot meg! — mondta öntelenen, aztán tovább sietett. Pintér Adám nagyot lökött a csónakon: — Nem vész ezre! — lélegzett örömmel, aztán halásznit kezdett. Mindenki tudta, hogy a másik észrevette, de hiszen éppen ebben rejlett a boldogságuk. — Mert hát egyik sem akarta kezdeni a barátságot, de így, az egészen más! Es másnap, mintha mi se történt volna az öt forinttal, meg a hálósírtásitási aranykifogással, barátságosan közönlítették egymást, mikor dologra haladtak a Duna felé. De egyelőre még nem beszélgettek.

— Minek! — kérdezte Keserű Sándor nagy álmétkodva. — Az enyimek. Pintér Adám összevonta a szemöldökét. — Tied!... Miuta? — Tennap uta. Azt tesztek velük, amit akarok. Pintér Adám nevetett volna is, meg nem is. Valami szörönzés fogta meg a torkát. — Tréfászk! — En? Talán te! Hát nem úgy kötöttük a szerződést, hogy amit kifogsz a Dunába, az az enyim? Pintér Adám meghökkenett. — A' csak az aranyokra áll! — A' nines a szerződésbe, felelte büszkén Keserű Sándor. — Mit gondusz, ingyér adtam az öt pöngöt? Ujan számárnak nező? Pintér Adám csak most értette meg a helyzetet. Egyszerre melege lett. Most mit csináljot? Tünődött, gondolkodott, aztán fölvetette a fejét. — Hát jó van! — Azért nem fogsz ki rajtani, Keserű Sándor, ha becsapta a szerződésel! Nem nek e' halásznit, oszt a tied lehet, amit fogok! — meg nevetett is hozzá, aztán ott hagyta az öreget. — Jó teszed, — bicepelt utána Keserű Sándor. — En meg kileslek, oszt ha mégis emész ha lászni, hát mégis az enyim lesz a fogás! Az egyik jobbra ment, a másik balra. Majd a kettő mérges volt, mind a kettő tartotta magát. Pintér Adám kiült a háza elélti padra, pipázott, Keserű Sándor hasonlóképen eszelekedett. At-átnezték egymáshoz, titokban mosolyogtak, lesték egy mást. — Ha Pintér Adám meghajja, hogy beteg vagyok, akkó emén halászni, én meg emehetek dögözni, minehogy beteg ember nem köll üt lenni, oszt a többi majd magatú kiformaló-dik. — Ugy is történt. — Mikor Pintér Adámnak hírel hozta a felesége, hogy Keserű Sándor beteg, Pintér Adám felsóhajtott. — No, hála Isten! — azzal lement a Dunához és sietve elvezetett a sziget felé. Keserű Sándor meg a nyakába kanyarította a tarisznnyát és gyorsan ellépedett a szőlője irá nyába. Há Pintér Adám Adonyba ment, akkó nem köll tüle feni. — Eppen akkor ért a kanya rulathoz, amikor Pintér Adám csónakja előbukkant a sziget orránál. A két ellenség összenézett: — Hu, az ántját! Keserű Sándor hirtelen lehalsalt a föbe. Pintér Adám meg gyorsan bevezett a füzes bokrok közé. Várták. Mikor egyik sem szólt, Keserű Sándor lassan felállt: — Nem látot meg! — mondta öntelenen, aztán tovább sietett. Pintér Adám nagyot lökött a csónakon: — Nem vész ezre! — lélegzett örömmel, aztán halásznit kezdett. Mindenki tudta, hogy a másik észrevette, de hiszen éppen ebben rejlett a boldogságuk. — Mert hát egyik sem akarta kezdeni a barátságot, de így, az egészen más! Es másnap, mintha mi se történt volna az öt forinttal, meg a hálósírtásitási aranykifogással, barátságosan közönlítették egymást, mikor dologra haladtak a Duna felé. De egyelőre még nem beszélgettek.

— Minek! — kérdezte Keserű Sándor nagy álmétkodva. — Az enyimek. Pintér Adám összevonta a szemöldökét. — Tied!... Miuta? — Tennap uta. Azt tesztek velük, amit akarok. Pintér Adám nevetett volna is, meg nem is. Valami szörönzés fogta meg a torkát. — Tréfászk! — En? Talán te! Hát nem úgy kötöttük a szerződést, hogy amit kifogsz a Dunába, az az enyim? Pintér Adám meghökkenett. — A' csak az aranyokra áll! — A' nines a szerződésbe, felelte büszkén Keserű Sándor. — Mit gondusz, ingyér adtam az öt pöngöt? Ujan számárnak nező? Pintér Adám csak most értette meg a helyzetet. Egyszerre melege lett. Most mit csináljot? Tünődött, gondolkodott, aztán fölvetette a fejét. — Hát jó van! — Azért nem fogsz ki rajtani, Keserű Sándor, ha becsapta a szerződésel! Nem nek e' halásznit, oszt a tied lehet, amit fogok! — meg nevetett is hozzá, aztán ott hagyta az öreget. — Jó teszed, — bicepelt utána Keserű Sándor. — En meg kileslek, oszt ha mégis emész ha lászni, hát mégis az enyim lesz a fogás! Az egyik jobbra ment, a másik balra. Majd a kettő mérges volt, mind a kettő tartotta magát. Pintér Adám kiült a háza elélti padra, pipázott, Keserű Sándor hasonlóképen eszelekedett. At-átnezték egymáshoz, titokban mosolyogtak, lesték egy mást. — Ha Pintér Adám meghajja, hogy beteg vagyok, akkó emén halászni, én meg emehetek dögözni, minehogy beteg ember nem köll üt lenni, oszt a többi majd magatú kiformaló-dik. — Ugy is történt. — Mikor Pintér Adámnak hírel hozta a felesége, hogy Keserű Sándor beteg, Pintér Adám felsóhajtott. — No, hála Isten! — azzal lement a Dunához és sietve elvezetett a sziget felé. Keserű Sándor meg a nyakába kanyarította a tarisznnyát és gyorsan ellépedett a szőlője irá nyába. Há Pintér Adám Adonyba ment, akkó nem köll tüle feni. — Eppen akkor ért a kanya rulathoz, amikor Pintér Adám csónakja előbukkant a sziget orránál. A két ellenség összenézett: — Hu, az ántját! Keserű Sándor hirtelen lehalsalt a föbe. Pintér Adám meg gyorsan bevezett a füzes bokrok közé. Várták. Mikor egyik sem szólt, Keserű Sándor lassan felállt: — Nem látot meg! — mondta öntelenen, aztán tovább sietett. Pintér Adám nagyot lökött a csónakon: — Nem vész ezre! — lélegzett örömmel, aztán halásznit kezdett. Mindenki tudta, hogy a másik észrevette, de hiszen éppen ebben rejlett a boldogságuk. — Mert hát egyik sem akarta kezdeni a barátságot, de így, az egészen más! Es másnap, mintha mi se történt volna az öt forinttal, meg a hálósírtásitási aranykifogással, barátságosan közönlítették egymást, mikor dologra haladtak a Duna felé. De egyelőre még nem beszélgettek.

— Minek! — kérdezte Keserű Sándor nagy álmétkodva. — Az enyimek. Pintér Adám összevonta a szemöldökét. — Tied!... Miuta? — Tennap uta. Azt tesztek velük, amit akarok. Pintér Adám nevetett volna is, meg nem is. Valami szörönzés fogta meg a torkát. — Tréfászk! — En? Talán te! Hát nem úgy kötöttük a szerződést, hogy amit kifogsz a Dunába, az az enyim? Pintér Adám meghökkenett. — A' csak az aranyokra áll! — A' nines a szerződésbe, felelte büszkén Keserű Sándor. — Mit gondusz, ingyér adtam az öt pöngöt? Ujan számárnak nező? Pintér Adám csak most értette meg a helyzetet. Egyszerre melege lett. Most mit csináljot? Tünődött, gondolkodott, aztán fölvetette a fejét. — Hát jó van! — Azért nem fogsz ki rajtani, Keserű Sándor, ha becsapta a szerződésel! Nem nek e' halásznit, oszt a tied lehet, amit fogok! — meg nevetett is hozzá, aztán ott hagyta az öreget. — Jó teszed, — bicepelt utána Keserű Sándor. — En meg kileslek, oszt ha mégis emész ha lászni, hát mégis az enyim lesz a fogás! Az egyik jobbra ment, a másik balra. Majd a kettő mérges volt, mind a kettő tartotta magát. Pintér Adám kiült a háza elélti padra, pipázott, Keserű Sándor hasonlóképen eszelekedett. At-átnezték egymáshoz, titokban mosolyogtak, lesték egy mást. — Ha Pintér Adám meghajja, hogy beteg vagyok, akkó emén halászni, én meg emehetek dögözni, minehogy beteg ember nem köll üt lenni, oszt a többi majd magatú kiformaló-dik. — Ugy is történt. — Mikor Pintér Adámnak hírel hozta a felesége, hogy Keserű Sándor beteg, Pintér Adám felsóhajtott. — No, hála Isten! — azzal lement a Dunához és sietve elvezetett a sziget felé. Keserű Sándor meg a nyakába kanyarította a tarisznnyát és gyorsan ellépedett a szőlője irá nyába. Há Pintér Adám Adonyba ment, akkó nem köll tüle feni. — Eppen akkor ért a kanya rulathoz, amikor Pintér Adám csónakja előbukkant a sziget orránál. A két ellenség összenézett: — Hu, az ántját! Keserű Sándor hirtelen lehalsalt a föbe. Pintér Adám meg gyorsan bevezett a füzes bokrok közé. Várták. Mikor egyik sem szólt, Keserű Sándor lassan felállt: — Nem látot meg! — mondta öntelenen, aztán tovább sietett. Pintér Adám nagyot lökött a csónakon: — Nem vész ezre! — lélegzett örömmel, aztán halásznit kezdett. Mindenki tudta, hogy a másik észrevette, de hiszen éppen ebben rejlett a boldogságuk. — Mert hát egyik sem akarta kezdeni a barátságot, de így, az egészen más! Es másnap, mintha mi se történt volna az öt forinttal, meg a hálósírtásitási aranykifogással, barátságosan közönlítették egymást, mikor dologra haladtak a Duna felé. De egyelőre még nem beszélgettek.

— Minek! — kérdezte Keserű Sándor nagy álmétkodva. — Az enyimek. Pintér Adám összevonta a szemöldökét. — Tied!... Miuta? — Tennap uta. Azt tesztek velük, amit akarok. Pintér Adám nevetett volna is, meg nem is. Valami szörönzés fogta meg a torkát. — Tréfászk! — En? Talán te! Hát nem úgy kötöttük a szerződést, hogy amit kifogsz a Dunába, az az enyim? Pintér Adám meghökkenett. — A' csak az aranyokra áll! — A' nines a szerződésbe, felelte büszkén Keserű Sándor. — Mit gondusz, ingyér adtam az öt pöngöt? Ujan számárnak nező? Pintér Adám csak most értette meg a helyzetet. Egyszerre melege lett. Most mit csináljot? Tünődött, gondolkodott, aztán fölvetette a fejét. — Hát jó van! — Azért nem fogsz ki rajtani, Keserű Sándor, ha becsapta a szerződésel! Nem nek e' halásznit, oszt a tied lehet, amit fogok! — meg nevetett is hozzá, aztán ott hagyta az öreget. — Jó teszed, — bicepelt utána Keserű Sándor. — En meg kileslek, oszt ha mégis emész ha lászni, hát mégis az enyim lesz a fogás! Az egyik jobbra ment, a másik balra. Majd a kettő mérges volt, mind a kettő tartotta magát. Pintér Adám kiült a háza elélti padra, pipázott, Keserű Sándor hasonlóképen eszelekedett. At-átnezték egymáshoz, titokban mosolyogtak, lesték egy mást. — Ha Pintér Adám meghajja, hogy beteg vagyok, akkó emén halászni, én meg emehetek dögözni, minehogy beteg ember nem köll üt lenni, oszt a többi majd magatú kiformaló-dik. — Ugy is történt. — Mikor Pintér Adámnak hírel hozta a felesége, hogy Keserű Sándor beteg, Pintér Adám felsóhajtott. — No, hála Isten! — azzal lement a Dunához és sietve elvezetett a sziget felé. Keserű Sándor meg a nyakába kanyarította a tarisznnyát és gyorsan ellépedett a szőlője irá nyába. Há Pintér Adám Adonyba ment, akkó nem köll tüle feni. — Eppen akkor ért a kanya rulathoz, amikor Pintér Adám csónakja előbukkant a sziget orránál. A két ellenség összenézett: — Hu, az ántját! Keserű Sándor hirtelen lehalsalt a föbe. Pintér Adám meg gyorsan bevezett a füzes bokrok közé. Várták. Mikor egyik sem szólt, Keserű Sándor lassan felállt: — Nem látot meg! — mondta öntelenen, aztán tovább sietett. Pintér Adám nagyot lökött a csónakon: — Nem vész ezre! — lélegzett örömmel, aztán halásznit kezdett. Mindenki tudta, hogy a másik észrevette, de hiszen éppen ebben rejlett a boldogságuk. — Mert hát egyik sem akarta kezdeni a barátságot, de így, az egészen más! Es másnap, mintha mi se történt volna az öt forinttal, meg a hálósírtásitási aranykifogással, barátságosan közönlítették egymást, mikor dologra haladtak a Duna felé. De egyelőre még nem beszélgettek.

— Minek! — kérdezte Keserű Sándor nagy álmétkodva. — Az enyimek. Pintér Adám összevonta a szemöldökét. — Tied!... Miuta? — Tennap uta. Azt tesztek velük, amit akarok. Pintér Adám nevetett volna is, meg nem is. Valami szörönzés fogta meg a torkát. — Tréfászk! — En? Talán te! Hát nem úgy kötöttük a szerződést, hogy amit kifogsz a Dunába, az az enyim? Pintér Adám meghökkenett. — A' csak az aranyokra áll! — A' nines a szerződésbe, felelte büszkén Keserű Sándor. — Mit gondusz, ingyér adtam az öt pöngöt? Ujan számárnak nező? Pintér Adám csak most értette meg a helyzetet. Egyszerre melege lett. Most mit csináljot? Tünődött, gondolkodott, aztán fölvetette a fejét. — Hát jó van! — Azért nem fogsz ki rajtani, Keserű Sándor, ha becsapta a szerződésel! Nem nek e' halásznit, oszt a tied lehet, amit fogok! — meg nevetett is hozzá, aztán ott hagyta az öreget. — Jó teszed, — bicepelt utána Keserű Sándor. — En meg kileslek, oszt ha mégis emész ha lászni, hát mégis az enyim lesz a fogás! Az egyik jobbra ment, a másik balra. Majd a kettő mérges volt, mind a kettő tartotta magát. Pintér Adám kiült a háza elélti padra, pipázott, Keserű Sándor hasonlóképen eszelekedett. At-átnezték egymáshoz, titokban mosolyogtak, lesték egy mást. — Ha Pintér Adám meghajja, hogy beteg vagyok, akkó emén halászni, én meg emehetek dögözni, minehogy beteg ember nem köll üt lenni, oszt a többi majd magatú kiformaló-dik. — Ugy is történt. — Mikor Pintér Adámnak hírel hozta a felesége, hogy Keserű Sándor beteg, Pintér Adám felsóhajtott. — No, hála Isten! — azzal lement a Dunához és sietve elvezetett a sziget felé. Keserű Sándor meg a nyakába kanyarította a tarisznnyát és gyorsan ellépedett a szőlője irá nyába. Há Pintér Adám Adonyba ment, akkó nem köll tüle feni. — Eppen akkor ért a kanya rulathoz, amikor Pintér Adám csónakja előbukkant a sziget orránál. A két ellenség összenézett: — Hu, az ántját! Keserű Sándor hirtelen lehalsalt a föbe. Pintér Adám meg gyorsan bevezett a füzes bokrok közé. Várták. Mikor egyik sem szólt, Keserű Sándor lassan felállt: — Nem látot meg! — mondta öntelenen, aztán tovább sietett. Pintér Adám nagyot lökött a csónakon: — Nem vész ezre! — lélegzett örömmel, aztán halásznit kezdett. Mindenki tudta, hogy a másik észrevette, de hiszen éppen ebben rejlett a boldogságuk. — Mert hát egyik sem akarta kezdeni a barátságot, de így, az egészen más! Es másnap, mintha mi se történt volna az öt forinttal, meg a hálósírtásitási aranykifogással, barátságosan közönlítették egymást, mikor dologra haladtak a Duna felé. De egyelőre még nem beszélgettek.

— Minek! — kérdezte Keserű Sándor nagy álmétkodva. — Az enyimek. Pintér Adám összevonta a szemöldökét. — Tied!... Miuta? — Tennap uta. Azt tesztek velük, amit akarok. Pintér Adám nevetett volna is, meg nem is. Valami szörönzés fogta meg a torkát. — Tréfászk! — En? Talán te! Hát nem úgy kötöttük a szerződést, hogy amit kifogsz a Dunába, az az enyim? Pintér Adám meghökkenett. — A' csak az aranyokra áll! — A' nines a szerződésbe, felelte büszkén Keserű Sándor. — Mit gondusz, ingyér adtam az öt pöngöt? Ujan számárnak nező? Pintér Adám csak most értette meg a helyzetet. Egyszerre melege lett. Most mit csináljot? Tünődött, gondolkodott, aztán fölvetette a fejét. — Hát jó van! — Azért nem fogsz ki rajtani, Keserű Sándor, ha becsapta a szerződésel! Nem nek e' halásznit, oszt a tied lehet, amit fogok! — meg nevetett is hozzá, aztán ott hagyta az öreget. — Jó teszed, — bicepelt utána Keserű Sándor. — En meg kileslek, oszt ha mégis emész ha lászni, hát mégis az enyim lesz a fogás! Az egyik jobbra ment, a másik balra. Majd a kettő mérges volt, mind a kettő tartotta magát. Pintér Adám kiült a háza elélti padra, pipázott, Keserű Sándor hasonlóképen eszelekedett. At-átnezték egymáshoz, titokban mosolyogtak, lesték egy mást. — Ha Pintér Adám meghajja, hogy beteg vagyok, akkó emén halászni, én meg emehetek dögözni, minehogy beteg ember nem köll üt lenni, oszt a többi majd magatú kiformaló-dik. — Ugy is történt. — Mikor Pintér Adámnak hírel hozta a felesége, hogy Keserű Sándor beteg, Pintér Adám felsóhajtott. — No, hála Isten! — azzal lement a Dunához és sietve elvezetett a sziget felé. Keserű Sándor meg a nyakába kanyarította a tarisznnyát és gyorsan ellépedett a szőlője irá nyába. Há Pintér Adám Adonyba ment, akkó nem köll tüle feni. — Eppen akkor ért a kanya rulathoz, amikor Pintér Adám csónakja előbukkant a sziget orránál. A két ellenség összenézett: — Hu, az ántját! Keserű Sándor hirtelen lehalsalt a föbe. Pintér Adám meg gyorsan bevezett a füzes bokrok közé. Várták. Mikor egyik sem szólt, Keserű Sándor lassan felállt: — Nem látot meg! — mondta öntelenen, aztán tovább sietett. Pintér Adám nagyot lökött a csónakon: — Nem vész ezre! — lélegzett örömmel, aztán halásznit kezdett. Mindenki tudta, hogy a másik észrevette, de hiszen éppen ebben rejlett a boldogságuk. — Mert hát egyik sem akarta kezdeni a barátságot, de így, az egészen más! Es másnap, mintha mi se történt volna az öt forinttal, meg a hálósírtásitási aranykifogással, barátságosan közönlítették egymást, mikor dologra haladtak a Duna felé. De egyelőre még nem beszélgettek.

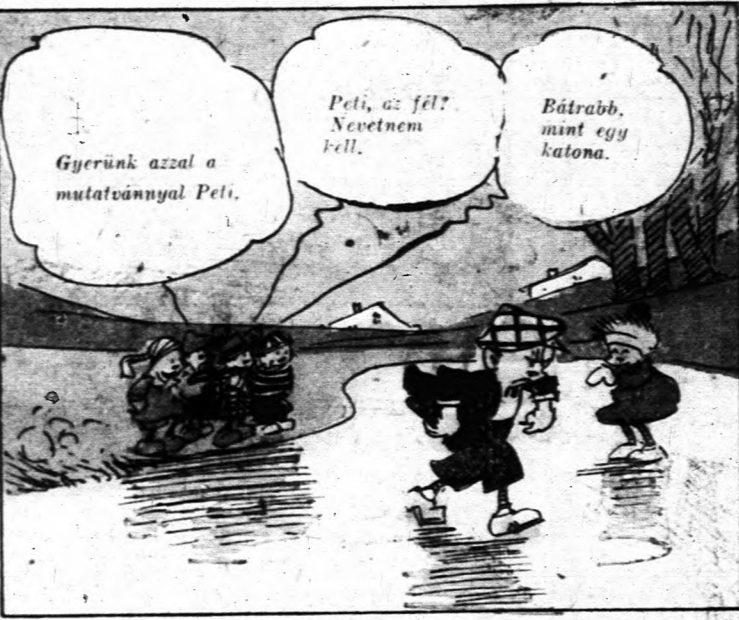
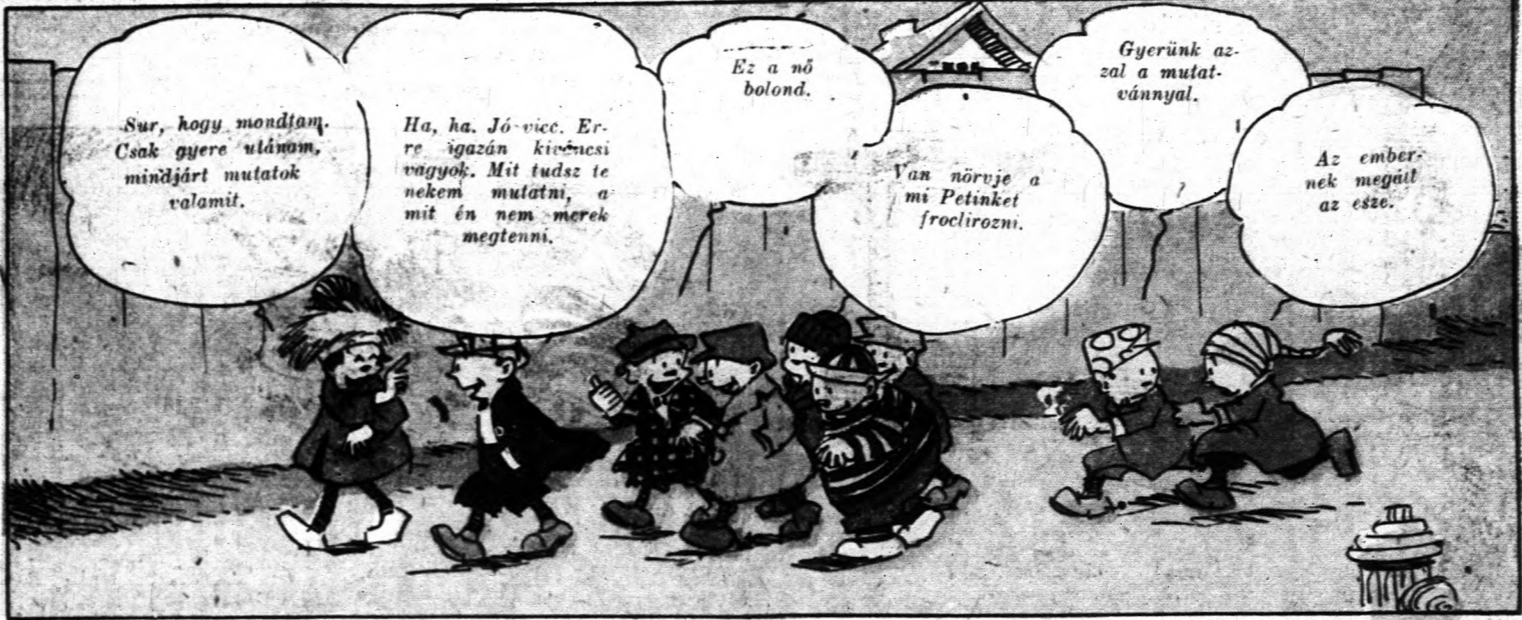
— Minek! — kérdezte Keserű Sándor nagy álmétkodva. — Az enyimek. Pintér Adám összevonta a szemöldökét. — Tied!... Miuta? — Tennap uta. Azt tesztek velük, amit akarok. Pintér Adám nevetett volna is, meg nem is. Valami szörönzés fogta meg a torkát. — Tréfászk! — En? Talán te! Hát nem úgy kötöttük a szerződést, hogy amit kifogsz a Dunába, az az enyim? Pintér Adám meghökkenett. — A' csak az aranyokra áll! — A' nines a szerződésbe, felelte büszkén Keserű Sándor. — Mit gondusz, ingyér adtam az öt pöngöt? Ujan számárnak nező? Pintér Adám csak most értette meg a helyzetet. Egyszerre melege lett. Most mit csináljot? Tünődött, gondolkodott, aztán fölvetette a fejét. — Hát jó van! — Azért nem fogsz ki rajtani, Keserű Sándor, ha becsapta a szerződésel! Nem nek e' halásznit, oszt a tied lehet, amit fogok! — meg nevetett is hozzá, aztán ott hagyta az öreget. — Jó teszed, — bicepelt utána Keserű Sándor. — En meg kileslek, oszt ha mégis emész ha lászni, hát mégis az enyim lesz a fogás! Az egyik jobbra ment, a másik balra. Majd a kettő mérges volt, mind a kettő tartotta magát. Pintér Adám kiült a háza elélti padra, pipázott, Keserű Sándor hasonlóképen eszelekedett. At-átnezték egymáshoz, titokban mosolyogtak, lesték egy mást. — Ha Pintér Adám meghajja, hogy beteg vagyok, akkó emén halászni, én meg emehetek dögözni, minehogy beteg ember nem köll üt lenni, oszt a többi majd magatú kiformaló-dik. — Ugy is történt. — Mikor Pintér Adámnak hírel hozta a felesége, hogy Keserű Sándor beteg, Pintér Adám felsóhajtott. — No, hála Isten! — azzal lement a Dunához és sietve elvezetett a sziget felé. Keserű Sándor meg a nyakába kanyarította a tarisznnyát és gyorsan ellépedett a szőlője irá nyába. Há Pintér Adám Adonyba ment, akkó nem köll tüle feni. — Eppen akkor ért a kanya rulathoz, amikor Pintér Adám csónakja előbukkant a sziget orránál. A két ellenség összenézett: — Hu, az ántját! Keserű Sándor hirtelen lehalsalt a föbe. Pintér Adám meg gyorsan bevezett a füzes bokrok közé. Várták. Mikor egyik sem szólt, Keserű Sándor lassan felállt: — Nem látot meg! — mondta öntelenen, aztán tovább sietett. Pintér Adám nagyot lökött a csónakon: — Nem vész ezre! — lélegzett örömmel, aztán halásznit kezdett. Mindenki tudta, hogy a másik észrevette, de hiszen éppen ebben rejlett a boldogságuk. — Mert hát egyik sem akarta kezdeni a barátságot, de így, az egészen más! Es másnap, mintha mi se történt volna az öt forinttal, meg a hálósírtásitási aranykifogással, barátságosan közönlítették egymást, mikor dologra haladtak a Duna felé. De egyelőre még nem beszélgettek.

— Minek! — kérdezte Keserű Sándor nagy álmétkodva. — Az enyimek. Pintér Adám összevonta a szemöldökét. — Tied!... Miuta? — Tennap uta. Azt tesztek velük, amit akarok. Pintér Adám nevetett volna is, meg nem is. Valami szörönzés fogta meg a torkát. — Tréfászk! — En? Talán te! Hát nem úgy kötöttük a szerződést, hogy amit kifogsz a Dunába, az az enyim? Pintér Adám meghökkenett. — A' csak az aranyokra áll! — A' nines a szerződésbe, felelte büszkén Keserű Sándor. — Mit gondusz, ingyér adtam az öt pöngöt? Ujan számárnak nező? Pintér Adám csak most értette meg a helyzetet. Egyszerre melege lett. Most mit csináljot? Tünődött, gondolkodott, aztán fölvetette a fejét. — Hát jó van! — Azért nem fogsz ki rajtani, Keserű Sándor, ha becsapta a szerződésel! Nem nek e' halásznit, oszt a tied lehet, amit fogok! — meg nevetett is hozzá, aztán ott hagyta az öreget. — Jó teszed, — bicepelt utána Keserű Sándor. — En meg kileslek, oszt ha mégis emész ha lászni, hát mégis az enyim lesz a fogás! Az egyik jobbra ment, a másik balra. Majd a kettő mérges volt, mind a kettő tartotta magát. Pintér Adám kiült a háza elélti padra, pipázott, Keserű Sándor hasonlóképen eszelekedett. At-átnezték egymáshoz, titokban mosolyogtak, lesték egy mást. — Ha Pintér Adám meghajja, hogy beteg vagyok, akkó emén halászni, én meg emehetek dögözni, minehogy beteg ember nem köll üt lenni, oszt a többi majd magatú kiformaló-dik. — Ugy is történt. — Mikor Pintér Adámnak hírel hozta a felesége, hogy Keserű Sándor beteg, Pintér Adám felsóhajtott. — No, hála Isten! — azzal lement a Dunához és sietve elvezetett a sziget felé. Keserű Sándor meg a nyakába kanyarította a tarisznnyát és gyorsan ellépedett a szőlője irá nyába. Há Pintér Adám Adonyba ment, akkó nem köll tüle feni. — Eppen akkor ért a kanya rulathoz, amikor Pintér Adám csónakja előbukkant a sziget orránál. A két ellenség összenézett: — Hu, az ántját! Keserű Sándor hirtelen lehalsalt a föbe. Pintér Adám meg gyorsan bevezett a füzes bokrok közé. Várták. Mikor egyik sem szólt, Keserű Sándor lassan felállt: — Nem látot meg! — mondta öntelenen, aztán tovább sietett. Pintér Adám nagyot lökött a csónakon: — Nem vész ezre! — lélegzett örömmel, aztán halásznit kezdett. Mindenki tudta, hogy a másik észrevette, de hiszen éppen ebben rejlett a boldogságuk. — Mert hát egyik sem akarta kezdeni a barátságot, de így, az egészen más! Es másnap, mintha mi se történt volna az öt forinttal, meg a hálósírtásitási aranykifogással, barátságosan közönlítették egymást, mikor dologra haladtak a Duna felé. De egyelőre még nem beszélgettek.

— Minek! — kérdezte Keserű Sándor nagy álmétkodva. — Az enyimek. Pintér Adám összevonta a szemöldökét. — Tied!... Miuta? — Tennap uta. Azt tesztek velük, amit akarok. Pintér Adám nevetett volna is, meg nem is. Valami szörönzés fogta meg a torkát. — Tréfászk! — En? Talán te! Hát nem úgy kötöttük a szerződést, hogy amit kifogsz a Dunába, az az enyim? Pintér Adám meghökkenett. — A' csak az aranyokra áll! — A' nines a szerződésbe, felelte büszkén Keserű Sándor. — Mit gondusz, ingyér adtam az öt pöngöt? Ujan számárnak nező? Pintér Adám csak most értette meg a helyzetet. Egyszerre melege lett. Most mit csináljot? Tünődött, gondolkodott, aztán fölvetette a fejét. — Hát jó van! — Azért nem fogsz ki rajtani, Keserű Sándor, ha becsapta a szerződésel! Nem nek e' halásznit, oszt a tied lehet, amit fogok! — meg nevetett is hozzá, aztán ott hagyta az öreget. — Jó teszed, — bicepelt utána Keserű Sándor. — En meg kileslek, oszt ha mégis emész ha lászni, hát mégis az enyim lesz a fogás! Az egyik jobbra ment, a másik balra. Majd a kettő mérges volt, mind a kettő tartotta magát. Pintér Adám kiült a háza elélti padra, pipázott, Keserű Sándor hasonlóképen eszelekedett. At-átnezték egymáshoz, titokban mosolyogtak, lesték egy mást. — Ha Pintér Adám meghajja, hogy beteg vagyok, akkó emén halászni, én meg emehetek dögözni, minehogy beteg ember nem köll üt lenni, oszt a többi majd magatú kiformaló-dik. — Ugy is történt. — Mikor Pintér Adámnak hírel hozta a felesége, hogy Keserű Sándor beteg, Pintér Adám felsóhajtott. — No, hála Isten! — azzal lement a Dunához és sietve elvezetett a sziget felé. Keserű Sándor meg a nyakába kanyarította a tarisznnyát és gyorsan ellépedett a szőlője irá nyába. Há Pintér Adám Adonyba ment, akkó nem köll tüle feni. — Eppen akkor ért a kanya rulathoz, amikor Pintér Adám csónakja előbukkant a sziget orránál. A két ellenség összenézett: — Hu, az ántját! Keserű Sándor hirtelen lehalsalt a föbe. Pintér Adám meg gyorsan bevezett a füzes bokrok közé. Várták. Mikor egyik sem szólt, Keserű Sándor lassan felállt: — Nem látot meg! — mondta öntelenen, aztán tovább sietett. Pintér Adám nagyot lökött a csónakon: — Nem vész ezre! — lélegzett örömmel, aztán halásznit kezdett. Mindenki tudta, hogy a másik észrevette, de hiszen éppen ebben rejlett a boldogságuk. — Mert hát egyik sem akarta kezdeni a barátságot, de így, az egészen más! Es másnap, mintha mi se történt volna az öt forinttal, meg a hálósírtásitási aranykifogással, barátságosan közönlítették egymást, mikor dologra haladtak a Duna felé. De egyelőre még nem beszélgettek.

— Minek! — kérdezte Keserű Sándor nagy álmétkodva. — Az enyimek. Pintér Adám összevonta a szemöldökét. — Tied!... Miuta? — Tennap uta. Azt tesztek velük, amit akarok. Pintér Adám nevetett volna is, meg nem is. Valami szörönzés fogta meg a torkát. — Tréfászk! — En? Talán te! Hát nem úgy kötöttük a szerződést, hogy amit kifogsz a Dunába, az az enyim? Pintér Adám meghökkenett. — A' csak az aranyokra áll! — A' nines a szerződésbe, felelte büszkén Keserű Sándor. — Mit gondusz, ingyér adtam az öt pöngöt? Ujan számárnak nező? Pintér Adám csak most értette meg a helyzetet. Egyszerre melege lett. Most mit csináljot? Tünődött, gondolkodott, aztán

Csintalan Peti Kalandjai

Publis
NO. 18
A FE
SZAK
Az allen
magyar
AL
van az
Pörzse
kedvese
a kórhá
ták, mi
közseg
Tó
A b
kor
A keme
hangul
SHAM
Annak a
a nyomá
tek, hog
zett mut
hetnek h
ket, az i
szen m
hogy há
most érv
seik: bé
A bérése
százalék
Lewis' el
még ha
is fel a
ménysz
mindig n
kevesebb
szen bá
A bány
a rövid
lesz, hog
nál több
ként. Uj
szervezet
társaság
tálását.
közlend
ján (ehé
sákok ed
gültek el
nek, hog
chicagói
ezt: a r
mondotta
aligha t
COLU
Az ohio
kások is
napon he
zrék ell
elnők, m
ellen, ak
rálat tá
mint két
tével az
gis bizá
töknek.
nem nap
talott: 9
kisebbs
bálta ki
ta száva
A
Hite
NEW
cheock
amerika
sága elő
egy új
ben a
jít vete
nek for
Allámok
most te
zetést
tonné
000,000
300,000
vénynek
lenne a
bankára
további
téli re
gukhoz.
csak 90
gésvény
országok
az első
A 24 ig
rika a
száma a